

Sygn. akt II Cz 802/13

POSTANOWIENIE

Dnia 2 września 2013 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy II Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Piotr Rajczakowski

po rozpoznaniu w dniu 2 września 2013 r. w Świdnicy na posiedzeniu niejawnym zażalenia skarżącej dłużniczki M. L. na postanowienie Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 1 lipca 2013 r., sygn. akt I Co 1775/13, w sprawie ze skargi dłużniczki na czynności komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Kłodzku H. S. w sprawie o sygn. akt Km 42/02 z wniosku wierzyciela Banku (...) S.A. Działu (...) w W.

postanawia:

oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 1 lipca 2013r. Sąd Rejonowy oddalił wniosek skarżącej dłużniczki M. L. o zwolnienie od opłaty od skargi na czynności komornika. Sąd wskazał, że jak wynika z oświadczenia skarżącej o stanie rodzinnym, majątku, dochodach i źródłach utrzymania, prowadzi ona gospodarstwo domowe z mężem, jest właścicielką domu obciążonego hipoteką na rzecz (...)Bank, miesięczne dochody z tytułu wynagrodzenia za pracę i zasiłku przedemerytalnego męża określiła na łączną kwotę 1865 zł netto miesięcznie i wskazała, że jest z nich prowadzona egzekucja. Nadto skarżąca wskazała na wydatki, które w skali miesiąca wynoszą: węgiel – 550 zł., woda, podatek i wywóz nieczystości – 350 zł., energia – 500 zł., gaz – 70 zł. Powołując przepis art. 149 ust. 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2010r., Nr 90, poz. 594 ze zm.), Sąd wskazał, że w rozpoznawanej sprawie mają zastosowanie przepisy ustawy z 13 czerwca 1967r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2002r., Nr 9, poz. 98 ze zm.) oraz Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 17 grudnia 1996r. w sprawie określenia wysokości wpisów w sprawach cywilnych (Dz. U. z 1996r., Nr 154, poz. 753 ze zm.), gdyż postępowanie egzekucyjne w sprawie Km 42/02 zostało wszczęte przed wprowadzeniem obecnie obowiązującej ustawy o kosztach sądowych. Dlatego też należna od dłużniczki opłata od skargi wynosi 50 zł. Powołując również przepis art. 102 ust. 1 ustawy z 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, Sąd uznał, że skarżąca ubiegając się o pomoc państwa w uiszczeniu kosztów powinna była poczynić oszczędności we własnych wydatkach do granic zabezpieczenia koniecznych kosztów utrzymania siebie i rodziny. Uzyskując zaś stałe dochody, w ocenie Sądu, skarżąca jest w stanie ponieść koszty sądowe, które na obecnym etapie postępowania zamykają się jedynie kwotą 50 zł.

W zażaleniu na powyższe postanowienie skarżąca dłużniczka, wnosząc w istocie o jego zmianę i uwzględnienie jej wniosku, podniosła, że przedmiotem sprawy Km 42/02 jest egzekucja nieistniejącego długu, a przez okres 11 lat trwania tego postępowania już setki razy uiszczała ona opłaty sądowe. Nadto wskazała, że bezprawne zlikwidowanie jej działalności gospodarczej doprowadziło ją do skrajnego ubóstwa i nie jest ona w stanie ponieść opłaty, a brak jej uiszczenia uniemożliwi jej rozpoznanie skargi, pozbawiając prawa do obrony.

Sąd Okręgowy zważył. Zażalenie podlegało oddaleniu. Bezspornym bowiem jest, że dłużniczka, prowadząc wspólne gospodarstwo domowe jedynie z mężem i nie mając na utrzymaniu, innych osób, w tym przede wszystkim małoletnich dzieci, uzyskuje, podobnie jak małżonek, stałe dochody. Przy czym wskazując lakonicznie w oświadczeniu o stanie rodzinnym, majątku, dochodach i źródłach utrzymania, że z jej wynagrodzenia za pracę oraz z zasiłku przedemerytalnego jej męża jest prowadzona egzekucja, nie określiła w żaden sposób kwot, których miałoby dotyczyć to postępowanie i sum które pozostają do ich dyspozycji. Niezależnie jednak od tego, mając na uwadze powyższy fakt uzyskiwania nawet niewielkich ale stałych dochodów i licząc się z koniecznością poniesienia kosztów sądowych,

co skarżąca winna była czynić przy mnogości toczących się z jej udziałem spraw sądowych, a także uwzględniając niewielką kwotę opłaty od skargi, którą obowiązana jest uiścić, trafnie Sąd pierwszej instancji stanął na stanowisku, że jej wniosek o zwolnienie od kosztów, nie mógł podlegać uwzględnieniu. Z tych też przyczyn, gdy zarzuty zażalenia w żaden sposób nie podważyły trafności rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego, zażalenie to, jako bezzasadne, podlegało oddaleniu. Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 kpc w zw. z art. 397 § 2 kpc i art. 13 § 2 kpc, orzekł jak w sentencji postanowienia.